

LUTSIFERI LÖPP.

WALTER KLOPPFERI ROMAN.

17

Hm, mõine tähendus on antennid, kus pole kõrvajuhtet? Arusaamatu! Terra pool tundis Klaus sõbrida pead selle probleemid kallid. Kuid mõjete. Ta tõsisis teadusega ning tahtis minna kliinikusse, kui silmas laboratooriumi üle aksn all rauka, kelle välisus sobis Manhattan-Weekly-Pressi füsioloogidele. Angel? Keskmise kasvuga, musta värvitatud härra taga-ahti küünte väljusid seljaga ning gloriikindasse peidetud elutu kõlaga. Tõeline nägu, vaige habe, kuid suure nooruskõik silmad, mis uppusid hüsu-guansse sinasse, millest Sander polnud näinud varem.

Klaus päris, kes on see, ning sai vastuse, see olevat teepoolset kliiniku osanik. „Eelmine muile oli väga silmapaistne ja sukar-tuustäratav härra!

Sanderi magasivõetuba aitas kahtuse all kliiniku otsuse, mis pöördunud härrastema-ja poole. Enne voodiheitmist Klaus astus lakna alla, kummardus sügavasti vilja ja nägi kaunis selgesti mõistatusliku vask-traadid kinnitusekohti. Kuu päistia. Suureks õllatuseks Sander nägi virmaks ometi, et on olemas juhe, mis viib traadilt alla, kuid see oli nii osavasti seadeldud, et pealt-kaadne vaataja ei näeks seda üldgi.

Antennist läks nimelt ülipeen traat teise korra aknaist otse, mis kuuluis nagu Klaus juba teadis, ülemaarsi korterile. Sellega suurenes kahtlus. „Milleks see peitmine?“ küsis Sander endalt. „Miks on need traadid nii peened ja hooisalt varjatud, kui tegelesid häbitu teadusega? Pole ju mingi roim kuulata raadiot?“ Seal polnud kõik korras. Too dr. Lux ei näinud sugugi sel-lesna, kel on seaga kuulata raadiomusikat või loenguid.

Seda saladust tuleb murida. Kuid mitte ähna. Klaus oli nii väsinud, et suikus sil-mapiki.

X.

Angelid vastuvõtmisruum aitas kinnituse seaduseid korral. See oli suur kollakatest kahvlikividest seinetega tuba, millesse hoo-vaad valgust määratust, pesaaga laest pö-randamist ulatavast aknast. Häälteid lü-katavad ukseid ühendasid seda laia kori-doriga, mis oli ühtlasi ootegruun.

Siin istusid haiged ning nende suajad, kes ootasid järjekorla. Siin leidis esanda-jaid igast rahvakihist. Vaene istus rikka, hilvati aegse kodanik alatu tänavahükuri kõrval. Lady ootas nälgitud arstisti, se-naator libu, gentileman teolise kõrval. See oli teine Lourdes. Siin polnud klasse. Oli vaid inimesi, kannatavaid abitaotavaid in-i-mesi. Mõned pahandaid, et professor ei teinud vahet patientide vahel. Kuid nad olid ju vahed, võisid minna, kui tahtsid.

„Milleks see peitmine. Pole ju mingi roim kuulata raadiot!“

Agas keegi ei läinud. Iga nädalaga tuli haiged juurde. Mõnikord ootajad moodus-tasid pika seba, mis ulatus vilja parki. Seal New-Yorkis oli vaid üks Tommy Angel.

Professor rõhustas raskemaid haigusjuh-te; eriti neid, mis tunnustatud parandama-tuks teiste arstide poolt. Ta päris otse avangudeid haiged. Ning katsemas nende juures oma võbratuid leidus. Kõneldis, ta olevat teinud need kahetunnise aasta jook-sul, kus ta veetnud eraku aju, Tommy An-gel tundis haiguse, nagu õelda, emmese pal-

LII

Peetri looned! Ta tundis selgesti venna längus, piast värisevad lihasid.

Klaus surus hupelid kokku ja võitles endaga. Too teine aal, too dr. Lux ei tohtinud jumala pärast midagi märgata.

Lux ei pannud tähele midagi. Vaid küsis naeratades, kuidas käib heige käsi. See oli keegi pangadirektor, kes sai täna teise süstimise.

„Moi on parem, härra doktor, märkna parem! Tunnen end kui uuesti sündinud. Mälu, rõõhimu, tahted — kõik tuleb tagasi. Ma ei suuda kirjeldada, kui hämmalt ma olen. Väekõnnu-aastane inimene ei tohi ju olla kui vana roostunud rauatükk, eks ole?“

„Rõõmustus väga, et noorendamistervisimisele edu on. Tõet väida, kui tulite kaheksa päeva eest alla, sarnaneolis varemole, mis luga minust kukkuma.“ naeratas Lux ja pistis rohupudelil manlitasku. Direktor oli tänaaks ennelõunaks viimane patsient.

See kõneaine vaenaks Klausel veel enam. Nõud oli selge, et siin tegemist Peetri käekirjaga ja tema — vitalliliga. Ta oli leidnud jälje, ootamata hinnalise jälje. Klaus ruttas liemurattile järele, kes lahkus kärmesti sanisist. Väljas pöördus ta sõidust dr. Luxi poole: „See noorendamisabinõu näib ju tegema okei imet! Vist mõni uus leutlus?“

„Võite nõud minna sõbraks, Bender. Ma ei vaja teid enam.“ ütles liemuratt toorelt, jättes Sanderi seisema ja minnes ruttu edasi.

„Abha!“ pomises Klaus ja mõistis, mida see tähendab. Ta pea surises. Või siin võeti ette noorendamist ja see sündis abiõhuga, mille lejutanud Peeter! Muidugi, kuidas sattus siia Peetri käekirja ettekulle? Aga kuidas sai dr. Lux Peetri leutluse? Kas Angel teadis sellest midagi? Eks mõistatus kuhjus teisele. Klaus kugistat mehaaniliselt toidu alla ja läks oma tuppa, kus võis mõelda segamata.

Tal põles hingel nappajõu kühmused, et need lõhvatsid otse lämmatada. Ainult julge teotamine võib tulla paradumst. Ta oli liiga ettevaatlik, seepärast sai edeneda nii pakkumist. Tuli lootsida ootamata, oia aktiivsem. Kõige pealt tarvis läbi otsida dr. Luxi tuba, kus peitub kindlasti bulk materjali. Jah, seda peab tegema! Ja Klaus otsustas tulla kavatsenud lähemal juhuvi.

See juhus avanes varem, kui ta lootsis, niimeit veel sama päeva pärast lõunal. Klaus teadis, et Lux lahknud kliinikuist ja ei tule tagasi enne paari tundi. Ta hüüis teisele korrale, veevõud, et kedagi pole nägema ja aras toakaks valetõmaga.

Üksse taga rippus Luxil valge kiltel. Taskus oli tühi pudel. Klaus tõmbas Peetri õbe vana kirja taskust ning võrdles mõlemad käekirjad. Need olid väga sarnased. Mida vaatas ette ja mõles andamisi:

Muidugi on see Peetri kiri. See on nii selge, kui kaks korda kaks on nell. See kõneks G ja M juures, too vanamõeldine keerulis suure C juures. Pole mingit kahtlust. Selle robu sisetuus on kirjutanud Peeter. Aga milliseks olekus? Kas rabetahitkult? Ta pole ometi hull. Niisuguseid saladusi ei viastata lihtsalt vööastatuse lõugadesse.

Eks ta otsis edasi! Ja niimeit torada antenni jubet. Abhaa, aknapüda ait jookstaki peenike traat tupp, et kaduda teledaast tammepuust kapi teha. See kapp hurratas pööraseit Klausel. Avamine oli seotud teatud raakutega, sest lukul oli keeruline konstruktsioon. Ohinal kaalus Klaus, mida teha, kui keegi peaks tulema. „Ole rõdu õue, see oli almsu päästote. Ruum astu ju ka almsut teisel korral!“ Segamine üheks igatahes väga piinlik, ja tema laul oleks siin lauldud. Kuid tuli rasteerida. Klaus tahtis jõuda mingile selgusele.

Lõpuka ta aras luku lihtsa traadiga, mille oli keetunud kõveraks üng pörkna taga. Kapi etu oli enam kui kummaline: kõrgevärtuslik vasturõõtesperaat ja õht-aegu väike saateljaam tugeva teotamisvõimega. Viimane oli uueaajaga lejutite asenduse, mis raadiotehnikal ajal suutis korda saata paljuju. Praegu olid vastuvõtja kui ka saatja seotud 2210 lainepekkusele. Klaus märkis selle numbril. Hüljem ta sai teada, et seda lainepekkust ei teotatud üldse. See oli era, täiesti lubamatat arv. Maandhenduustraat jookstaki kapi ja pöranda alt veetorru. Sander kaalus: „Mülliseks otstarbeks vajab too inimene oma saateljaama! Arvakiikuse teotetav lainepekkuse sõltub, et häälid, mis eelatakse edasi selle abil, et Des sattuma teistesse aparatuuridesse. Aga milline eemärk on saatja endal? Ta tahab viat saatuda lihendusele kolleegiga, kelle aparaat vastab samuti lainele 2210. Lõundon, et see keegi tul varsti käes.“ põmises Sander, kuhu suurepärase idee läbbetas ajumid. Niimeit laikus laevurume rahu. Talle näis, kui oleks avastanud võtme suurele mõistatusele.

Teised läbbotatimised nii selles kui ka teises ruumis osutavad tagajärjeliks. Need olid ka peot pealtkaadud, sest kapi avamine oli rakunud nappajõu sega ja võtt-olla dr. Lux tuleb luga minust. Klaus oli rabul sellegagi, mida avastanud.

Häälteit ta lahkus toast. Ükski inimene ei kohaned teda. Oma tuppä jõudnud ta riietus väljamattokuks.

Oh keeskõõ palju, ja kliinik lebas sügavas unes, kui Klaus Sander, seavans kui Rase. Hõlises oma toaknast ning robis üle katuse sinna kohas, kuhu kinnitatud antenn. Jõudnud eemärkile, ta võttis taskust rabi õhureet osatseeritud veevõttel ja mõned lõõgistid ning jootis an-

